

Grunde, at Banen er dragen over til Fredericia, og nu, da den engang er dragen derover, er det afgjort af militære Grunde, at den skal blive der. Jeg skulde ikke bringe det militære Spørgsmaal paa Bane, naar det ikke laa for som et Angreb paa mig. (Muskær: Det ligger for i Betænkningen.) Hvad der ligger for i Betænkningen er Gøt, men Omtalen deraf er noget Andet; thi Betænkningen ligger kun for ligeoverfor det, som man tidligere har fremsat derom. Det ærede Medlem siger, at saaledes som Sagen nu engang er, er vor ubetingede Opstilling af Armeen ved Dannevirkestillingen, og „hvem i al Verden kan tænke paa at trække sig tilbage fra denne Stilling, uden at indtage en Flankestilling?“ Ja, det var godt, om vi kunde blive enige om, at aldrig noget Andet kunde skee; men jeg vil kun ved denne Leilighed erindre om, at Dannevirkestillingen ikke ligger perpendicular paa den Midtlinie, som gaaer igjennem Landet, men med en meget tilbagetruffen venstre Fløi, og der er altsaa tænkelig Mulighed for, at Armeen kan komme til at befinde sig saaledes, efterat være kommen til den Erkjendelse, at det er umuligt at holde Stillingen længere, at den maa tage til Takke med at gaae den Vej tilbage, der levnes den, og gaae den denne Vej tilbage, saa kan ganske vist ingen Armee i en Hæst gaae tilbage ad en Jernbanevej og allermindst ad en Jernbane med eet Spor, men saa skyder den tilbage paa denne Vej saa hurtigt, som den kan, indtil den kommer til et Sted, hvor den kan fatte Post, idetmindste indtil dens øvrige Bestemmelse kan føre den til en senere Flankestilling, og skulde dette ikke kunne lykkes den, bringer den med sig saameget, den kan, til den eneste Midtstilling i Landet, som vi have, og hvor vi have mange Fordele, og det er den, der ligger i Nærheden af Søerne ved Gudenaens Riber, hvor Armeen strax bagved sig, dækkende den ene Flanke, har endnu et Vandløb, som tildeels kan forsvares, nemlig den skraa gaaende Gudena og, isald den ikke trænges fra Ost, tillige en anden Flankestilling over imod Mols Herred, og endelig tilsidst, hvis den

ikke kan benytte disse forskjellige Midler, har den Leilighed til at bevæge sig Nord paa, hvor den ved Liimfjordens forskjellige Overgange kunde søge en sikker Stilling. Jeg kan begribe, at der skal Tid til at opfatte Sagen saaledes, men jeg haaber bestandig, at man engang kommer saavidt. Man skal ikke glemme, at Jernbanen, saaledes som den gaaer gjennem Slesvig, under alle Omstændigheder fører til det fastsatte Foreningspunkt. Dette, der ikke ligger paa den rene østlige Linie, tillader at trække sig tilbage til Flankestillingerne. Naar man kommer til Foreningspunktet med den fra Thyen kommende Bane, før Thyden kommer dertil, og man kan jo ikke komme dertil tidligere paa den ene Maade end paa den anden, saa har man ved mit Forslag to Udveje, istedetfor at man ved at følge den anden Retning kun har een, hvilken man desuden senere, naar Fæstningen lukkes, ikke vil kunne bruge. Vi behøve kun at huske paa den lille Strømning tilbage til Fredericia, som fandt Sted i 1848 efter Slaget ved Slesvig, og man vil see, hvilken Forvirring i en Fæstning deraf kan opstaae, og det vil ikke vare længe, inden en forstandig Kommandant vil forbyde denne Kjøren ud og Kjøren ind med Jernbanetog. Jeg er overbevist om, at naar man ikke lader sig forblinde af engang forudsatte Udeer, vil man see, at for den militære Bevægelse er den ene Retning af disse Jernbaner idetmindste ligesaa god som den anden, og den, jeg har tilladt mig at foreslaae, har desuden to Maader at kunne bruges paa, hvorimod den anden kun har en eneste og, som jeg troer, en farlig. — Jeg skal ikke forsvare dette Forslag mere. Jeg har stillet det op i det Haab, at eftersom det er kommet fra Regjeringen, og eftersom Thinget engang har antaget det, vil det igjen blive antaget; men skulde det blive forkastet, haaber jeg, at det skal komme til at staae som en Kritik over de Forslag, man har holdt fast ved.

Alec: Jeg skal tillade mig til det ærede Things særdeles Bevillie at anbefale Fuldbrovinien; jeg mener den Linie, der saavel paa